

Kraken

Dat de urgentie van de woningnood hoog is, is een beetje het intrappen van een open deur. Reeds in april 1970 was er een raadslid, van de Pacifistisch Socialistische Partij, die over een oplossing nadacht. Zijn eureka was wel wat alternatief: hij zette een advertentie in de krant met zijn telefoonnummer en de oproep 'geef mij door welke panden we kunnen kraken!'

Twee maanden later was er de eerste demonstratieve kraak in Gorcum, niet toevallig van een gemeentelijke woning aan de Tolsteeg. Ton en Nelly en hun peuterzootje drongen via de achterzijde binnen, maar werden al de volgende dag eruit gezet door de gemeentepolitie. Het was voorpaginanieuws voor beide Gorcumse kranten. Een foto liet zien hoe het jonge gezin nu bivakkeerde op de stoep van het stadhuis, waar burgemeester Van Rappard nijdig langsbeende. Erbij natuurlijk een paar langharige sympathisanten, jeeetwel die kunstenaars die later het betonobject langs de Stationsweg ontwierpen.

Als een van de eerste gemeenten in Nederland stelde Gorcum in 1977 een anti-kraakverordening vast. Eén raadslid had daar nog wel een vraagje over. De burgemeester vond dit buiten de orde, maar liet het toch toe omdat dit raadslid anders bijna nooit een vraag stelde.

In de praktijk bleek de verordening niet te werken en nadat een rechtbank dergelijke verordeningen onverbindend verklaarde, werd de strekking ervan in 1981 verwerkt in een extra artikel van de APV. Hoewel een juridisch onderlegd raadslid opmerkte dat men hiermee landelijk beleid doorkruiste en dat we toch ook geen leegstandsverordening hadden, stemde men met 10 tegen 8 vóór. Doorslaggevend was wellicht het betoog van de burgemeester dat we nu eenmaal geen krakersrellen konden gebruiken zoals in Amsterdam.

Voor een van die kunstenaars maakte het niet uit. Hij bewoont nu al een halve eeuw een van de weinige woningen die de gemeente nog bezit.